

Wtorek, 8 października 2013

P7_TA(2013)0396

Międzynarodowe prawo prywatne i zatrudnienie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2013 r. w sprawie wprowadzania usprawnień w międzynarodowym prawie prywatnym: przepisy dotyczące jurysdykcji i mające zastosowanie do zatrudnienia (2013/2023(INI))**

(2016/C 181/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 12, 15, 16, 27, 28, 30, 31 i 33 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 45, 81 i 146 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach C-18/02 ⁽¹⁾, C-341/05 ⁽²⁾ i C-438/05 ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0291/2013),
- A. mając na uwadze bardzo udany przegląd rozporządzenia Bruksela I ⁽⁴⁾, dzięki któremu wprowadzono istotne poprawki do przepisów dotyczących jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że zakres procedury przekształcenia nie objął niektórych zagadnień prawa pracy;
- C. mając na uwadze, że porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. ⁽⁵⁾ przewiduje, że z techniki przekształcania należy korzystać w przypadku często zmienianych aktów prawnych;
- D. mając na uwadze, że należy zapewnić spójność przepisów dotyczących jurysdykcji oraz przepisów dotyczących prawa właściwego w danym sporze;
- E. mając na uwadze, że w centrum zainteresowania międzynarodowego prawa prywatnego na szczeblu europejskim leży również zapobieganie wybieraniu sądu ze względu na możliwość korzystniejszego rozstrzygnięcia sprawy – zwłaszcza w przypadku działania na niekorzyść słabszej strony sporu, np. pracowników – oraz zapewnienie przewidywalności jurysdykcji w możliwie jak największym stopniu;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 5 lutego 2004 r. w sprawie C-18/02, Danmarks Rederiforening, działającego w imieniu DFDS Torline A/S przeciwko LO Landsorganisationen i Sverige, działającego w imieniu SEKO Sjöfolk Facket för Service och Kommunikation, Rec. 2004 s. I-01417.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie C-341/05 Laval un Partneri Ltd przeciwko Svenska Byggnadsarbetareförbundet, Svenska Byggnadsarbetareförbundets avdelning 1, Byggettan i Svenska Elektrikerförbundet, Zb.Orz. 2007 s. I-11767.

⁽³⁾ Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie C-438/05 International Transport Workers' Federation i Finnish Seamen's Union przeciwko Viking Line ABP i OÜ Viking Line Eesti, Zb.Orz. 2007 s. I-10779.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych (Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1).

Wtorek, 8 października 2013

- F. mając na uwadze, że co do zasady sądem właściwym dla rozstrzygnięcia danego sporu powinien być sąd mający najbliższy związek ze sprawą;
- G. mając na uwadze, że liczba głośnych europejskich spraw sądowych w sprawie jurysdykcji i prawa właściwego w związku z indywidualnymi umowami o pracę oraz sporami zbiorowymi budzi obawy co do podporządkowywania krajowych przepisów prawa pracy przepisom europejskim, co może w niektórych przypadkach prowadzić do stosowania prawa jednego państwa członkowskiego przez sąd w innym państwie członkowskim ⁽¹⁾;
- H. mając na uwadze istotne znaczenie prawa pracy dla tożsamości konstytucyjnej i politycznej państw członkowskich, należy zapewnić, by prawo europejskie uwzględniało w tym zakresie tradycje krajowe;
- I. mając na uwadze, że jak najszersze dostosowanie przepisów o jurysdykcji do przepisów o prawie właściwym jest także w interesie należytego administrowania wymiarem sprawiedliwości;
- J. mając na uwadze, że wydaje się wskazane rozważenie, czy należy wprowadzić zmiany w przepisach o jurysdykcji w zakresie prawa pracy;
- K. mając na uwadze, że w szczególności w odniesieniu do sporów zbiorowych jurysdykcję powinny sprawować sądy w państwie członkowskim, w którym taki spór ma zostać lub został podjęty;
- L. mając na uwadze, że w odniesieniu do indywidualnych umów o pracę należy w odpowiednim zakresie zapewnić sprawowanie jurysdykcji przez sądy tego państwa członkowskiego, które ma najbliższy związek z danym stosunkiem pracy;
1. gratuluje instytucjom udanej rewizji rozporządzenia Bruksela I;
 2. jest zdania, że Komisja powinna dalej analizować zagadnienia prawa pracy w celu dokonania w przyszłości ewentualnego przeglądu;
 3. odnotowuje, że jedną z głównych zasad międzynarodowego prawa prywatnego regulującego właściwość sądu jest ochrona słabszej strony sporu oraz że cel ochrony pracownika wskazano w obecnych przepisach o jurysdykcji;
 4. zauważa, że pracownicy generalnie podlegają dobrej ochronie w przepisach o jurysdykcji w sprawach pracowniczych, w których są pozywani przez swoich pracodawców, a to dzięki jurysdykcjom wyłącznym określonym w rozporządzeniu Bruksela I;
 5. wzywa Komisję, by dokonała oceny, czy obecne ramy prawne ustanowione rozporządzeniem Bruksela I w wystarczającym stopniu uwzględniają szczególnie charakter działań w sektorze zatrudnienia;
 6. wzywa Komisję, by zwróciła szczególną uwagę na następujące kwestie:
 - a) czy w odniesieniu do odpowiedzialności pracownika lub pracodawcy bądź organizacji reprezentującej interesy zawodowe pracowników lub pracodawców za szkody powstałe w wyniku sporu zbiorowego należy podjąć jakieś działania w celu wyjaśnienia, że art. 7 ust. 2 przekształconego rozporządzenia Bruksela I odnosi się do miejsca, w którym będzie się odbywał lub odbył się spór zbiorowy oraz czy konieczne jest tu dostosowanie do art. 9 rozporządzenia Rzym II;

⁽¹⁾ Zobacz w szczególności okoliczności sprawy C-438/05 International Transport Workers' Federation i Finnish Seamen's Union przeciwko Viking Line ABP i OÜ Viking Line Eesti, Zb.Orz. 2007 s. I-10779.

Wtorek, 8 października 2013

b) czy w przypadku pozywania pracodawcy przez pracownika należy przeredagować klauzulę wycofania, która obowiązuje w przypadku braku zwyczajowego miejsca pracy, tak aby odnosiła się do miejsca prowadzenia działalności, z którego pracownik otrzymuje lub otrzymywał codzienne polecenia, a nie do miejsca zatrudnienia;

7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

P7_TA(2013)0400

Ludobójstwo ze względu na płeć: zaginione kobiety?

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2013 r. w sprawie ludobójstwa ze względu na płeć: brakujące kobiety? (2012/2273(INI))

(2016/C 181/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w którym podkreśla się wartości wspólne państwom członkowskim, takie jak pluralizm, niedyskryminacja, tolerancja, sprawiedliwość, solidarność oraz równouprawnienie kobiet i mężczyzn, a także art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w którym określa się zasadę włączania problematyki płci w główny nurt życia społeczno-politycznego, stanowiąc, że we wszystkich swoich działaniach Unia zmierza do zniesienia nierówności oraz wspierania równouprawnienia mężczyzn i kobiet,
- uwzględniając art. 19 TFUE dotyczący zwalczania wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć,
- uwzględniając art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję ONZ z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW),
- uwzględniając deklarację pekińską oraz platformę działania przyjętą na IV Światowej Konferencji w sprawie Kobiet, która odbyła się w Pekinie w dniu 15 września 1995 r. oraz swe rezolucje z dnia 18 maja 2000 r. ⁽¹⁾, 10 marca 2005 r. (Pekin + 10) ⁽²⁾ oraz 25 lutego 2010 r. (Pekin + 15) ⁽³⁾,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju (MCR) przyjęte na Szczycie Milenijnym ONZ we wrześniu 2000 r., w szczególności MCR dotyczący propagowania równości płci i równouprawnienia kobiet jako warunku wstępnego do likwidacji głodu, ubóstwa i chorób, wprowadzenia równości na wszystkich poziomach nauczania i we wszystkich dziedzinach pracy, równego zarządzania zasobami i równej reprezentacji w życiu publicznym i politycznym,
- uwzględniając europejski pakt na rzecz równouprawnienia płci (2011–2020) przyjęty przez Radę Europejską w marcu 2011 r.,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju,

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, s. 258.

⁽²⁾ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 247.

⁽³⁾ Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 11.